

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.012 van 30 januari 2002
in de zaak A. 91.803/XIV-5531.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. ELLOUZE,
 kantoor houdende te 4020 LUIK,
 rue Alex Bouvy 1

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 6 mei 1962 en van Bosnische nationaliteit, op 15 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat M. ELLOUZE, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 9 augustus 1999 en verklaart zich vluchteling op 10 augustus 1999.

1.2. Op 14 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 17 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Servo-kroatische taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen is betrokkene een katholiek afkomstig uit Sarajevo (Bosnië-Herzegovina). In 1992 zou hij naar Duitsland zijn gevlucht omwille van de algemene oorlogssituatie in Bosnië. Betrokkene zou in Duitsland gehuwd zijn met een Bosnische, afkomstig uit Livno. Zijn twee kinderen zouden in Duitsland geboren zijn. In juni 1996 zou betrokkene en zijn familie van de Duitse autoriteiten het bevel hebben gekregen Duitsland te verlaten. Aangezien betrokkene op dat moment reeds gescheiden leefde van zijn echtgenote, zou hijzelf alleen naar Sarajevo zijn teruggekeerd, terwijl zijn echtgenote en twee kinderen onmiddellijk naar Livno zouden zijn teruggekeerd. Betrokkene zou altijd politiek inactief zijn geweest. Bij zijn terugkeer zou hij het slachtoffer zijn geworden van provocaties (mondellinge beledigingen) door moslims. Hij zou daartegen telkens klacht hebben neergelegd bij de politie, maar zonder resultaat. In mei 1999 zou betrokkene van het Bosnische leger een militaire oproeping hebben gekregen om zich als reservist aan te bieden voor militaire oefeningen. Uit vrees gedood te worden omwille van zijn katholieke geloofsovertuiging, zou betrokkene daar nooit gevolg aan hebben gegeven. Betrokkene zou van mei tot augustus 1999 bij een vriend in Sarajevo zijn gaan onderduiken. Uit vrees voor een arrestatie omwille van zijn dienstweigering, besloot betrokkene begin augustus 1999 Sarajevo te verlaten, richting België. Op 10 augustus 1999 vroeg hij hier asiel aan. Betrokkene is in het bezit van een Bosnische identiteitskaart, dd. 18 februari 1999 en een Bosnisch paspoort, geldig van 30 april 1999 tot 30 april 2004.

Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene volgende documenten op het Commissariaat-generaal neer : een attest van de 'Vereniging van kampgevangenen van Bosnië-Herzegovina', dd. 5 april 1999 alsook een ongedateerde lidkaart van deze vereniging.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat betrokkene opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, waardoor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig wordt ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na een langdurig verblijf in Duitsland in 1996 samen met zijn echtgenote en kinderen naar Sarajevo zou zijn teruggekeerd. Omwille van de vele provocaties door moslims zouden zijn echtgenote en kinderen uiteindelijk naar Livno zijn gegaan. Op het Commissariaat-generaal echter verklaarde betrokkene dat zijn echtgenote en zijn kinderen, van wie hij reeds in Duitsland zou gescheiden leven, in 1996 onmiddellijk naar Livno zouden zijn gegaan, terwijl hijzelf alleen naar Sarajevo zou zijn teruggekeerd. Voorts moet opgemerkt worden dat betrokkene noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch in zijn verzoekschrift noch in de schriftelijke vragenlijst van het Commissariaat-generaal, gewag maakte van een militaire oproeping van het Bosnische leger en zijn dienstweigering in mei 1999. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene aanvankelijk ook enkel zijn land te hebben verlaten omwille van de provocaties door moslims. Nadat hij echter geconfronteerd werd met de vraag of hij tussen 1996 en 1999 problemen zou hebben gekend met de Bosnische autoriteiten, verklaarde hij dat hij sinds mei 1999 door het Bosnische leger zou zijn gezocht omwille van zijn dienstweigering als reservist voor militaire oefeningen en dat hij zelfs tussen mei en augustus 1999 ondergedoken zou hebben geleefd. Betrokkene verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat dit laatste dan ook de directe aanleiding zou zijn geweest van zijn vertrek uit zijn land. In het verzoekschrift inzake zijn dringend beroep verklaarde betrokkene dan weer dat hij bij terugkeer naar Sarajevo een gevangenisstraf riskeert omwille van zijn politieke overtuiging, terwijl hij op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde a-politiek te zijn.

Wat er ook van zij, de door betrokkene(s) vermelde provocaties (mondelinge beledigingen) door moslims, kunnen bezwaarlijk als levens- of vrijheidsbedreigend in de zin van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd. Uit zijn verklaringen blijkt nergens dat betrokkene het slachtoffer zou zijn van een systematische en gerichte vervolging vanwege de Bosnische autoriteiten en/of geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van deze autoriteiten. Betrokkene kon immers probleemloos klacht neerleggen bij de autoriteiten. Gezien de aard van de klachten (louter mondelinge bedreigingen) kon de politie daar weinig gevolg aan geven. Verder moet opgemerkt worden dat er geen aanwijzing is dat betrokkene omwille van zijn beweerde dienstweigering als reservist een disproportionele straf riskeert omwille van één van de redenen zoals voorzien in de bovenstaande Conventie. Betrokkene was immers politiek inactief en verklaarde uitdrukkelijk nooit eerder problemen te hebben gekend met de Bosnische autoriteiten. Zo kon betrokkene na zijn terugkeer zonder (enige) moeilijkheden een Bosnisch paspoort en een geldige Bosnische identiteitskaart verkrijgen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in de Federatie van Bosnië en Herzegovina de identiteitskaart het document is dat vereist wordt voor het kunnen uitoefenen van de meest fundamentele rechten en administratieve verrichtingen (maatschappelijk welzijn, gezondheidszorg, humanitaire hulp, pensioen (Update of UNHCR's position on categories of persons from Bosnia and Herzegovina who are in continued need of international protection, UNHCR, May 1999). De afgifte van een identiteitskaart door de Bosnische autoriteiten aan betrokkene enerzijds en een daadwerkelijke vervolging en/of gevisieerdheid vanwege de Bosnische overheid ten aanzien van betrokkene anderzijds zijn in het licht van deze informatie weinig verenigbaar. Ten slotte zijn de door betrokkene neergelegde documenten, die enkel zijn problemen tijdens de oorlog in Bosnië in 1992 bevestigen, niet van aard de bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat beide verwerende partijen een exceptie opwerpen in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat volgens hen verzoeker in gebreke blijft uiteen te zetten waaruit het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat; dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteenzet; dat de uiteenzetting voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat de exceptie wordt verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt :

“VIOLATION DE L'OBLIGATION DE MOTIVATION ADÉQUATE

Attendu que la décision prétend trouver dans les déclarations du requérant des discordances pouvant remettre en cause selon la décision, la crédibilité de son récit.

f) La décision prétend « qu'à l'Office des Etrangers, le requérant est retourné à SARAJEVO avec sa famille et ce n'est qu'après que son épouse et ses enfants sont partis vivre à LIVNO alors qu'au Commissariat Général, il avait déclaré que son épouse et ses enfants sont retournés directement à LIVNO ».

Attendu qu'à la lecture des déclarations du requérant, tant à l'Office des Etrangers, qu'au Commissariat Général, il ressort que quand le requérant parle de retour à SARAJEVO, il voulait tout simplement dire de (le) retour en BOSNIE-HERZÉGOVINE.

C'est ainsi qu'à la question, pourquoi êtes-vous allés à SARAJEVO, il a répondu au Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides dans le cadre de son recours urgent « parce que les bosniaques ont été expulsés d'Allemagne ».

Il faut se rappeler qu'il n'y a pas de vol direct entre l'Allemagne et LIVNO. Sa femme et ses enfants ont passé nécessairement par SARAJEVO.

Le requérant est resté à SA(E)RAJEVO chez ses parents alors que son épouse et ses enfants sont partis à LIVNO en raison du fait qu'ils étaient déjà séparés depuis l'Allemagne, en plus, l'intéressé était considéré comme malvenu à LIVNO.

Les déclarations du requérant à l'Office des Etrangers ont été mal interprétées.

g) Le Commissariat Général prétend que « pas plus à l'Office des Etrangers que dans sa requête ou dans le questionnaire écrit du Commissariat Général, l'intéressé n'a fait mention d'une convocation de l'armée bosniaque, ni de son refus de servir en mai 1999 ».

Au Commissariat Général, l'intéressé a d'abord déclaré « n'avoir quitté la Bosnie qu'en raison de provocations venant des musulmans ».

Cependant, une fois confronté à la question de savoir si il avait rencontré des problèmes de la part des autorités bosniaques entre 1996 et 1999, il a déclaré « qu'il était recherché par l'armée bosniaque depuis mai 1999 en raison de son refus de servir comme réserviste lors de manoeuvres militaires et qu'il aurait même vécu dans la clandestinité entre mai et août 1999. L'intéressé a déclaré expressément à ce propos qu'il s'agissait là du motif direct de son départ dans (de) son pays».

Attendu qu'il est difficile de comprendre ce que le Commissariat Général reproche à l'intéressé.

En effet, le Commissariat Général reconnaît que l'intéressé n'a invoqué que les insultes et les persécutions subies par la majorité musulmane comme problèmes rencontrés dans son pays à l'Office des Etrangers, dans le questionnaire, dans le recours urgent au Commissariat Général.

Ce n'est qu'à la suite de la question posée par le juriste qui l'a entendu dans le cadre du recours urgent concernant les problèmes rencontrés entre 1996 et 1999 que l'intéressé a parlé des problèmes subis concernant son refus de rejoindre l'armée.

Que ceci démontre que c'est spontanément et en réponse à une question posée par le Commissariat Général mais cette question ne lui a jamais été posée auparavant qu'il avait invoqué les problèmes concernant le service militaire. Que ceci ne fait que renforcer la crédibilité de ses déclarations et non le contraire.

h) Que le Commissariat Général avance, en outre, que « dans la requête concernant un recours urgent, l'intéressé a encore déclaré qu'en cas de retour à SARAJEVO, il risque une peine de prison en raison de ses convictions politiques alors qu'il a expressément déclaré au Commissariat Général qu'il était apolitique ».

Monsieur XXX n'a jamais déclaré qu'il est apolitique, il a déclaré tout simplement «qu'il n'avait pas d'activités politiques, ni affinités politiques mais cela ne l'a pas empêché d'exprimer son opposition contre ce qu'il a considéré comme une main(e) mise des musulmans fondamentalistes sur les affaires du pays, d'une part et d'autre part, refuser en outre de servir dans l'armée bosniaque en raison de ses convictions religieuses ».

i) Le Commissariat Général avance, en outre, «que les provocations invoquées par l'intéressé, ne peuvent être considérées comme des menaces contre sa vie et sa liberté».

Il s'agit là, d'une définition réductrice de la notion de réfugié telle qu'elle est prévue par la Convention de Genève.

En effet, la Convention prévoit le critère de crainte raisonnable de persécution et non pas de menace contre la vie et la liberté.

Il faut bien entendu prendre en considération, non seulement, les fait(s) objectifs qui ont constitué les persécutions mais aussi l'aspect subjectif dans la définition de réfugié, c'est à dire liée ces faits objectifs à la personnalité propre de l'intéressé et son histoire personnelle.

Attendu que c'est précisément sur ce plan là que la décision du Commissariat Général viole la Convention de Genève.

En effet, le Commissariat Général n'a nullement pris en considération l'histoire personnelle du requérant comme prisonnier de guerre qui a beaucoup souffert pendant la guerre, qui a dû s'exiler pendant plusieurs années pour ensuite, retourner dans son pays d'origine dans l'espoir de retrouver ses droits.

Dès qu'il est arrivé dans son pays, il a trouvé toutes les portes fermées devant lui, notamment sur le plan du travail. Il a dû, en outre, se trouver confronter à des injures, des intimidations quotidiennes qu'il n'a pu supporter.

A cette situation dramatique est venue la convocation de l'armée bosniaque ressentie par le requérant comme étant une nouvelle provocation puisqu'on lui demandait de rejoindre une armée appartenant à un gouvernement qui a refusé de le protéger des brimades quotidiennes et de l'exclusion.

Ce sont tous ces éléments qui doivent être pris en considération pour examiner la situation du requérant, ce que le Commissariat Général n'a pas fait.

j) Le Commissariat Général prétend «que le fait que Monsieur XXX ait pu obtenir une carte d'identité, un passeport et (est) la preuve qu'il n'avait pas subi ni persécutions effectives, ni une animosité de la part des autorités bosniaques.»

Attendu que le document visé par la décision ne prouve nullement (que de) telle affirmation.

Le document produit au Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés parle de la situation de certaines communes ou municipalités qui retardent à octroyer à des citoyens, surtout appartenant à des minorités, des cartes d'identité, ce qui empêchait ces personnes d'avoir accès à l'administration ou à des droits sociaux.

Le rapport visé n'affirme nullement que le fait d'avoir obtenu une carte d'identité est la preuve que toute personne titulaire d'une telle carte d'identité ait accès automatiquement à tous les droits sociaux où la preuve, l'absence de persécution vis à vis des minorités.

Que l'octroi de tels documents sont peut-être des conditions nécessaires pour avoir accès à des droits sociaux mais ne sont nullement suffisants pour empêcher toute discrimination ou toute persécution.

Attendu que les motifs invoqués par la décision ne sont nullement fondés.

Que la demande de l'intéressé ne peut être déclarée frauduleuse ou manifestement non fondée.

Attendu que la décision viole ainsi le principe de la motivation adéquate des décisions administratives prévues par la loi du 29 juillet 1991.”;

3.2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert;

3.2.1. Overwegende dat hij in een eerste onderdeel opwerpt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de terugkeer uit Duitsland naar Bosnië-Herzegovina; dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde dat hij in 1996 met zijn gezin terugkeerde naar Sarajevo; dat er de eerste drie dagen na zijn terugkeer geen problemen waren, maar dat hij daarna problemen kreeg “met de moslims die mij (hem) begonnen uit te schelden”; dat zijn echtgenote deze problemen niet aankon en daarom bij haar ouders in Livno ging wonen, samen met de kinderen; dat verzoeker tijdens het tweede interview op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij al van tijdens zijn verblijf in Duitsland gescheiden leefde van zijn echtgenote en dat zij en de kinderen naar Livno gingen en verzoeker naar Sarajevo terugkeerde om bij zijn ouders te gaan wonen; dat het feit dat er geen rechtstreekse vluchten zijn tussen Duitsland en Livno geen afbreuk doet aan de verklaring dat zijn vrouw en kinderen niet megingen naar Sarajevo maar “onmiddellijk” naar Livno vertrokken; dat verzoeker bijgevolg verschillende verklaringen heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingen zaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het eerste onderdeel van het enig middel niet ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel opwerpt dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken geen vragen werden gesteld omtrent de problemen met de militaire oproep;

Overwegende dat tijdens het interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker pas op het einde van het interview bij de samenvatting van zijn asielrelaas, verklaart dat zijn motief om het land te verlaten een convocatie was van het Bosnische leger om als reservist deel te nemen aan militaire manoeuvres; dat deze convocatie hem “echt” aanzette om het land te verlaten; dat verzoeker meldt dat hij hierover niet ondervraagd werd op de Dienst Vreemdelingen zaken maar dat hij niet antwoordt op de vraag waarom hij zulks niet aanhaalde op de Dienst Vreemdelingen zaken; dat hieruit kan geconcludeerd worden dat verzoeker het land wenste te verlaten omwille van vermeende problemen met moslims, doch pas effectief vertrok na een oproep van het leger; dat er alzo met reden kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en zijn motieven om het land van herkomst te verlaten indien hij

een dergelijk belangrijk feit pas aanhaalt op het einde van het tweede interview tijdens het samenvattend gedeelte; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in een derde onderdeel opwerpt dat hij nooit verklaarde dat hij a-politiek was, maar wel dat hij geen politieke activiteiten uitoefende noch politieke affiniteiten had; dat dit hem er niet van weerhield om zijn ideeën omtrent het beleid te uiten en om te weigeren om het Bosnisch leger te vervoegen, waardoor hij gevaar loopt bij een effectieve terugkeer naar zijn land van herkomst te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde geen lid te zijn van een organisatie die politiek geïnspireerd was en dat hij geen politieke affiniteiten had; dat er alzo kan geconcludeerd worden dat zijn politieke “uitingen” verwaarloosbaar waren, indien zij al bestonden; dat het derde onderdeel niet ernstig is;

3.2.4. Overwegende dat in een vierde onderdeel verzoeker opwerpt dat de bedreigingen die hij onderging in Sarajevo als levensbedreigend kunnen omschreven worden volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat verzoeker verklaarde dat hij probleemloos een klacht heeft kunnen indienen tegen de moslims die hem verbaal intimideerden; dat hij nooit werd gevangen genomen of lastig gevallen omwille van zijn etnische afkomst en/of godsdienstige overtuiging, noch ooit andere problemen kende met de plaatselijke of andere autoriteiten; dat verzoeker begin 1999 zonder problemen een identiteitskaart en paspoort kreeg om zijn land van herkomst te verlaten; dat verzoeker letterlijk verklaart dat hij geen problemen had met de autoriteiten, zodat het vierde onderdeel niet ernstig is;

3.2.5. Overwegende dat verzoeker in een laatste onderdeel aanvoert dat het bezit van een identiteitskaart en een paspoort niet uitsluit dat hij wordt vervolgd en dat hij het slachtoffer was van vijandigheden van de Bosnische autoriteiten;

Overwegende dat uit een document van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van mei 1999 met betrekking tot de bevolking van Bosnië-Herzegovina, blijkt dat de identiteitskaart een essentieel document is voor het bekomen van allerlei sociale voorzieningen; dat het feit dat verzoeker probleemloos een identiteitskaart ontving, op het eerste gezicht aantoont dat hij geen problemen ondervonden heeft met de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina; dat dit onderdeel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting,
op dertig januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.